

DIALOG DE DUMINICĂ

Foaie parohială lunară a bisericii ortodoxe
Pogorârea Sfântului Duh - Sfântul Nicolae
Militari - București

Anul V, Nr. 71/ Septembrie 2019

Avatonul.

De ce nu au voie femeile in Sfântul Munte Athos?

(partea II)

Cine dorește desființarea „avaton-ului” ?

Desființarea „avaton-ului” este dorită de toți cei cu viață lumească, având o minte axată pe turism secular și interese financiare. De asemenea, acest lucru este dorit de toți aceia care urăsc sau disprețuiesc Biserica Ortodoxă de Răsărit, al cărei Sfânt Munte este „un vârf de lance” în lupta cu duhurile lumii și cu diavolul, care lucrează în chip viclean, spre pierderea cât mai multora.

Desființarea „avaton-ului” este cerută insistent de către mișcările feministe, grupări de femei străine de dreapta credință a Ortodoxiei și de orice cuvioșie a vieții. Acestea își cer dreptul de a vizita și de „a umbla” pe Sfântul Munte. Oare acesta să fie singurul loc din lume pe care nu l-au „vizitat”, spre a suferi de pe urma „avaton-ului”? Oare dacă l-ar vizita și pe acesta, ar dobândi fericirea și odihna?! Câtă înșelare cuprinde inima acestor femei. Niciodată nu vor avea pace, odihnă și liniște.

Mai mult încă, nici una dintre feministe nu își doresc să intre în Athos, pentru binecuvântări și minuni, atât timp cât există legături puternice aruncate asupra femeilor care ar îndrăzni să se atingă de Munte, ci mai ales din curiozitate și ambiție psihică.

În ziua de 8 ianuarie 2008, poliția Sfântului Munte a dat afară din peninsula athonită un grup de femei și

bărbați (în jur de 500 de persoane), care au încălcat interdicția pășirii femeilor pe Sfântul Munte, având drept scop o „profanare simbolică a locului”, după mărturia lor, ca protest concret împotriva „avaton-ului”. Purtătoarea de cuvânt a grupului, Kyriaki Malama, a spus, ignorant: „Este vorba de un act simbolic, am încălcat avatonul.”

În ziua de 11 martie 2008, conducerea athonită a trimis o scrisoare oficială de protest la adresa Patidului Parlamentar numit SIRIZA, adică „Uniunea Radicală de Stanga”, privind ambițiile acestuia de a anula „avaton-ul”. Partidul SIRIZA este cunoscut pentru pozițiile lui negative față de „privilegiile” Bisericii Ortodoxe în societatea grecească.

Soula Panaretou, responsabilă a SYN, un mic partid de stanga, foarte progresist în ceea ce privește problemele religioase, hiper-sensibile în Grecia, declară: „Muntele Athos este un anacronism în cadrul Uniunii Europene. Interdicția privind accesul femeilor ar trebui ridicată.”

Până în anul 1953, încălcarea „avaton-ului” nu era pedepsită în nici un fel de lege. După acest an, ca urmare a debarcării mai multor femei pe teritoriul Muntelui Athos, în timpul celui de-al IX-lea Congres Internațional de Studii Bizantine, care a avut loc în aprilie 1953, la Tesalonic, statul grec a luat măsuri. Astfel, decretul-lege numărul 2623, din anul 1953, hotărăște ca încălcarea „avaton-ului” să atragă după sine o pedeapsă cu închisoarea pentru o perioadă cuprinsă între două luni și un an.

Părintele Macarie Simonopetrul, spune: „Prin anul 1960, existau deja previziuni, din partea responsabililor politici, de a transforma mănăstirile în hoteluri, de a face șosele asfaltate la standarde europene, de a transforma Muntele Athos într-un

soi de muzeu bizantin și de a-i concentra pe toți monahii în una sau două mănăstiri, restul mănăstirilor urmând a fi transformate în muzee.”

Ministrul Culturii din primul guvern socialist, actrița-politician Melina Mercouri (ministru între anii 1981-1989 și 1993-1994), a propus, cu ignoranță „ca monahii athoniți să fie mutați la mănăstirile din Meteora și în alte câteva locuri, iar mănăstirile să fie transformate în hoteluri, căci trapezele s-ar potrivi perfect pentru jocuri de noroc, iar chiliile ar oferi privelisti minunate asupra mării”. Propunerea acesteia a scandalizat opinia publică mondială, chiar și o seamă de neortodocși exprimându-se împotriva.

Autonomia Sfântului Munte și „ajutorul” dat de Uniunea Europeană

În perioada de ocupație otomană a Greciei, Sfântul Munte a scăpat de desființarea „avaton-ului”, cât și de distrugere, prin plata anuală a unei sume mari de bani. Autonomia Sfântului Munte a fost păstrată, în vremurile de mare încercare, prin ajutorul tuturor creștinilor din lume. Românii, alături de sârbi, bulgari și ruși, au contribuit semnificativ la acest lucru.

În perioada anilor 1960-1970, Sfântul Munte Athos cunoaște o criză monahală fără precedent, numărul viețuitorilor athoniți împuținându-se dramatic. În această vreme se ajunsese chiar să se vorbească despre transformarea Muntelui Sfânt în stațiune turistică, iar a mănăstirilor în muzee, monahismul urmând a fi desființat, ori extrem de limitat.

În anul 2002, numărul călugărilor a ajuns la un total de 1610 de viețuitori. Astăzi, numărul călugărilor s-a înmulțit, însă odată cu aceasta s-au înmulțit și primejdiile ce amenință autonomia Sfântului Munte. Uniunea Europeană și Comisia Patrimoniului Mondial UNESCO au alocat fonduri enorme pentru dezvoltarea drumurilor și a căilor de acces spre mănăstiri, cât și pentru restaurarea mănăstirilor, a frescelor și a tuturor dependențelor acestora.

Din pricina alocării acestor fonduri considerabile, majoritatea mănăstirilor athonite întreprind lucrări intense și ample de construcție, reconstrucție și restaurare. La mai toate marile mănăstiri se pot zări macarale, schele și santiere (Marea Lavra, Vatoped, Iviron, Xenofont, Dochiariu, Dionisiu, etc).

Potrivit unor calcule periodice, numai până în anul 1998, Uniunea Europeană a dat 23,4 milioane de euro mănăstirilor din Sfântul Munte Athos, „pentru a-și conserva și restaura clădirile și moștenirea culturală”. Când totul va fi restaurat și rezidit cu bani veniți de la aceștia, oare nu vor insista asupra anulării autonomiei Sfântului Munte ?!

Aderarea Greciei la Uniunea Europeană, în anul 1981, a făcut Peninsula Athos eligibilă pentru fondurile de conservare ale Uniunii Europene. Când a intrat în Uniunea Europeană însă, Grecia a negociat și a obținut un statut aparte pentru Sfântul Munte Athos, anume dreptul Republicii Monahale Athonite de a-și păstra rânduielile vechi de secole, printre care se numără și „avaton-ul”, adică interdicția ca femeile să intre pe teritoriul său.

Statutul special al republicii este menționat în protocolul semnat între Grecia și Uniunea Europeană, la data de 6 noiembrie 1991, pentru intrarea în „spațiul Schengen”. De asemenea, în declarația grecească din anul 1997, este reînnoit conținutul declarației comune despre Sfântul Munte, declarație anexată Actului final al Tratatului de Acceșiune a Greciei la Comunitatea Europeană, în anul 1979.

Fondurile Europene pot face însă mult rău Sfântului Munte Athos, deoarece nici un bănuț nu se dă gratuit în lumea această, din partea necredincioșilor. Orice donație poate ridica o pretenție.

Drept urmare, continuarea era fi-rească. Astfel, la data de 15 ianuarie 2003, pretenția Parlamentului European împotriva „avaton-ului” se concretizează în rezoluția cu numărul A5-0451, din anul 2002, neobligatorie însă. „Parlamentul European cere ridicarea interdicției care împiedică accesul femeilor pe Muntele Athos din Grecia, zona geografică de 400 de kilometri pătrați, unde accesul acestora este interzis în virtutea unei decizii luate în anul 1045, de către călugării celor 20 de mănăstiri ale regiunii, decizie care violează astăzi principiul universal recunoscut al egalității genurilor, al non-discriminării, ca și legislația comunitară asupra egalității, precum și dispozițiile relative la libera circulație a persoanelor în cadrul Uniunii Europene.”

Președinta „Comitetului pentru Drepturi și Șanse Egale pentru Femei”, din cadrul Parlamentului European de la Strasbourg, anume grecoaică Anna Karamanou, luptă aprig pentru desființarea

avaton-ului. Astfel, la data de 21 ianuarie 2003, la scurt timp după adoptarea rezoluției Parlamentului European, ea a emis o declarație din care citam:

„Această decizie (avatonul) a fost luată cu o mie de ani în urmă, în timpul perioadei întunecate a Evului Mediu în Europa și reflectă condițiile sociale ale acelei ere. Astăzi, egalitatea genurilor și drepturile femeilor au fost acceptate și recunoscute universal. Prin urmare, această decizie nu mai poate fi legitimă, deoarece este în dezacord nu numai cu percepția dominantă asupra drepturilor femeii, ci și cu religia creștină și credința însăși. Mă întreb, pe ce Evanghelie, pe ce dogma se întemeiază această decizie, care interzice la jumătate din specia umană să intre în Muntele Athos?”

În societățile democratice nu pot exista tabu-uri. Respectul pentru tradiție nu poate fi folosit ca alibi pentru restrângerea drepturilor omului și impunerea de discriminări pe baza de gen. Monahii athoniți trebuie să-și reconsidere decizia care atribuie unuia dintre genuri un privilegiu negat celuilalt, tratându-l pe ultimul (propriile lor mame) ca pe copiii unui Dumnezeu mai mic. Nici o tradiție, nici un obicei nu poate fi deasupra respectului pentru drepturile omului și demnității umane.

Este demn de notat că Uniunea Europeană a finanțat generos regiunea monahală a Muntelui Athos pentru restaurarea și renovarea mănăstirilor și păstrarea comorilor culturale care aparțin atât bărbaților, cât și femeilor. Nu mai este necesar să spunem că femeile plătitoare de impozite din Europa au contribuit la aceste fonduri.”

Aceeași femeie, Anna Karamanou, deputată a Mișcării Socialiste Pan-elene Pasok, și fost euro-deputat, care s-a situat în fruntea luptei duse la Strasbourg pentru ridicarea acestei interdicții, spune: „Este o rușine să știi că pentru Muntele Athos se acordă subvenții de milioane de dolari pentru renovarea mănăstirilor, printre contribuabili fiind și femei, care n-au totuși dreptul să meargă în acele locuri.”

La data de 4 septembrie 2003, din partea Parlamentului European a venit o nouă rezoluție, cu numărul A5-0281, care cere Guvernului Grec să anuleze hotărârea penală care impune o pedeapsă cuprinsă între două luni și un an de închisoare, pentru femeile care încalcă interdicția de a intra în Muntele Athos. Cu această ocazie, se repetă deci cererea ca interdicția asupra intrării femeilor în Muntele Athos să fie ridicată.

Motivul invocat întotdeauna de necredincioși este următorul: democrația nu permite discriminarea între sexe. Un al doilea motiv este cel ridicat de feministe din Occident, care spun că, din moment ce contribuie și ele, alături de bărbați, prin impozite și taxe, la sprijinirea Sfântului Munte (prin fondurile alocate), și ele au dreptul de a avea aceleași beneficii precum bărbații.

Nimeni nu este împotriva restaurării și a reparării comorilor materiale din Sfântul Munte Athos, care zac în paragină de atâta mulțime de ani, ci împotriva duhului modernist secular, care stinge flacăra monahismului autentic. Finanțarea lucrărilor de către Uniunea Europeană are o intenție ascunsă, anti-creștină, urmarea finală fiind distrugerea autenticului duh monahal athonit.

Părintele Nicodimos, secretar al Sfintei Comunități, care administrează republica monastică athonită, spune: „Muntele Athos are o tradiție de 1200 de ani, mulțumită unui decret al Bizanțului. Acest statut trebuie păstrat pentru totdeauna”.

Ce se va întâmpla dacă „avaton-ul” se va desființa ?

Părinții din Sfântul Munte, spun într-un glas: „Dacă femeile intra aici, vine sfârșitul lumii. Așa ne-au învățat bătrânii noștri, așa au profetizat sfinții noștri, care erau făcători de minuni, cuvioși, asceți sau nebuni pentru Hristos.” Acest lucru este mărturisit de toți părinții athoniți contemporani.

Sfântul Nil Athonitul, viețuitor în Sfântul Munte Athos între anii 1612-1692, vorbește despre momentul în care Maica Domnului

va părăsi Sfântul Munte Athos și nu îl va mai ocroti, anume în momentul pășirii pe Munte a femeilor, zicând: „Ascultați, o, părinți, iată că v-am spus propovăduirea lui Iona spre pildă, ca cel ce are urechi de auzit să audă și să nu se întoarcă către altele, spre vătămarea sufletului său. Precum a deslușit acel filosof propovăduirea lui Iona, așa și eu vă spun: precum magnetul nu a lăsat fierul, la înălțime de patru vânturi lovindu-se, și apoi din pricina ruginei l-a lăsat, și iarăși, după ce a fost curățit, l-a ridicat magnetul, așa este Doamna noastră, de Dumnezeu Născătoarea, Acoperământul binecredincioșilor, care a ținut Muntele acesta până în ziua de astăzi, precum magnetul pe fier.

Și dacă magnetul, fiind lucru neînsuflețit, are atâta putere, oare câtă putere, tărie și îndrăzneală are Doamna noastră de Dumnezeu Născătoarea?! Singuri vedem cum ține Muntele acesta cu atotțitoarea ei putere. Însă precum clatină vântul magnetul ca să lase fierul, așa se ridică asupra acestui Munte neamurile, și în tot chipul umblă să-l răpească din mâinile Maicii Domnului, dar nu pot. În sfârșit se va lăsa din mâinile ei, nu din pricina slăbiciunii ei, nici din puterea neamurilor, ci numai pentru păcatele celor ce locuiesc într-insul, pentru ca acestea s-au făcut ca o rugină înaintea Maicii Domnului. Că, dacă veți subția gâtulejul vostru cu postul și veți usca trupul vostru, dar între voi nu aveți dragoste și unire, cu curățenia trupului vostru, nici un rod al dreptății nu aveți.”

Când „avaton-ul” va fi desființat, atunci vom ști că pentru păcatele noastre și pentru puțină noastră rugăciune, Biserica Ortodoxă a fost lipsită de scumpul și neprețuitul Sfânt Munte Athos. Când dragostea și rugăciunea se împuținează, urmările nu întârzie niciodată să apară, iar o lume lipsită de dragoste și rugăciune este o lume în care păgânii și necredincioșii, oameni trupești și străini de orice formă de viețuire duhovnicească, fac ce vor, urmând poftelor trupului și setei de putere.

Sursa: *crestinortodox.ro*

Părintele Macarie Simonopetritul despre spovedanie

Dar există această tradiție în Biserica Ortodoxă de a avea doi îndrumători, adică unul care îmi este duhovnic și altul doar spoveditor?

Biserica Ortodoxă are și multe tradiții nescrise, dar care sunt corecte și valabile. La romano-catolici toate problemele sunt reglementate în scris, iar atunci când există cazuri particulare sau se schimbă contextul problemei, ei vin cu explicații și precizări la regulamentele vechi sau elaborează altele noi. La noi nu este așa și fiecare om este lăsat să-și formeze conștient și liber relația sa cu duhovnicul. Dacă cineva îi spune unui preot doar anumite lucruri, iar altuia altele, atunci persoana respectivă este în înșelare și nu va avea folos nici de la o spovedanie, nici de la alta. Eu pot merge să mă spovedesc la un preot din altă parte, dar nu pentru că îmi este rușine de cel din parohie sau invers, ci pentru că am întrebări și nevoi duhovnicești pe care trebuie să le discut cu cineva mai experimentat sau cu care mă înțeleg mai bine. Și nu este corect ca preotul din parohie să interzică enoriașilor săi să meargă la alți preoți pentru povățuire duhovnicească sau spovedanie.

Dar dacă am un duhovnic care îmi place foarte mult, dar totuși nu este de acord cu împărtășirea mai deasă, ce pot să fac?

În mod normal trebuie să facem ascultare de preotul locului. S-ar putea ca duhovnicul cu care mă văd mai rar, dar cu care mă înțeleg mai bine, să mă îndrume pentru o împărtășire mai deasă, dar preotul din parohie să nu vrea acest lucru. În acest caz, când voi fi la biserica duhovnicului mă voi împărtăși ori de câte ori voi putea, dar când voi fi la biserica din cartier sau din sat, să fac așa cum zice preotul locului, căci și în aceasta este folos duhovnicesc. Este corect și bine să ne împărtășim mai des, dar aceasta nu este totul în viața duhovnicească. Eu sunt pentru o împărtășire mai deasă, dar dacă în anumite Biserici Locale acest lucru nu se practică, credinciosul va face ascultare și răbdare în parohia lui, iar dacă va merge undeva unde se dă mai des împărtășania, se poate folosi de aceasta, dar cu discernământ. Împărtășirea sistematică a credincioșilor este un lucru important, dar nu cred că este motiv de scandal sau de revoluție, dacă anumiți preoți nu înțeleg sau poate au motive îndreptățite să nu dea prea des împărtășania.

În ce situații îmi pot schimba duhovnicul?

Atunci când văd că nu există o comunicare sănătoasă, când observ că preotul mă leagă mai mult de el și nu de Dumnezeu; când preotul îmi cere să fac lucruri care în mod clar contrazic principiile evanghelice și morala creștină. Bineînțeles, în mănăstire, lucrurile stau altfel, dar în lume mirenii au mai multă libertate, numai să știe să o folosească corect, nu pentru a-și justifica sau ascunde patimile, ci pentru a scăpa de ele și a se apropia de Dumnezeu.

După care criterii trebuie să ne alegem duhovnicul și cum facem când nu avem de unde alege?

Primul criteriu este să caut și să găsesc un preot cu care să pot comunica, cărui să mă pot deschide, să nu mă rușinez, să-l înțeleg ce spune și el să mă înțeleagă pe mine. S-ar putea să nu găsim un astfel de părinte în preajma noastră, și atunci vom merge să-l căutăm în altă parte. Nu-i o problemă să avem doi duhovnici, dacă suntem sinceri și bine intenționați. La părintele cu care am cea mai bună comunicare și cu care mă înțeleg în duh, pot merge de 2-3 ori pe an, ca să discut lucrurile mai profunde, iar la preotul din parohie mă pot spovedi pentru păcatele zilnice, pentru a mă putea împărtăși mai des. Legătura credincioșilor cu preotul lor nu trebuie să-i complexeze sau să-i apese, ci să le dea ușurare și libertate duhovnicească.

Programul activităților catehetice:

Marti, 20:00

Cateheza adresată tinerilor de toate vârstele

Activitățile se țin săptămânal și sunt coordonate de Preoții Visarion și Mircea și Diaconul Daniel.

Contactul redacției: ✉ dialog-de-duminica@sf-nicolae-militari.ro ☎ 0742 451 895 - Natalia 🌐 www.sf-nicolae-militari.ro

Adresa Parohiei Ortodoxe Pogorârea Sfântului Duh-Sfântul Nicolae Militari:
Str. Aleea Politehnicii, Nr. 7, Sector 6, București